

สุสานชาตนาอายุเกิน 60 ปี ในมหาวิทยาลัยรัฐ แหล่งผลประโยชน์ของผีที่ไม่ยอมไปผุดไปเกิด

มหาวิทยาลัยของรัฐถือเป็นหน่วยงานราชการใช่หรือไม่ แล้วเหตุใดหน่วยงานราชการเหล่านี้จึงมากมาย กลาดเกลื่อนและกรูรัง เต็มไปด้วยผู้บริหารองค์กรจำพวกไม้ตายซากซึ่งมีอายุเกิน 60 ปี

ทำไมข้าราชการที่เกษียณอายุราชการแล้ว จึงไม่ยอมคายผลประโยชน์ออกจากปาก ทั้งๆ ที่ในกระเปาะของคนที่เหล่านั้นเต็มไปด้วยลาภไม่ควรรได้ ทำไมเขาเหล่านั้นไม่ยอมลงจากตำแหน่งบริหาร เหตุสำคัญที่คนไร้ความละอายเหล่านั้นไม่ยอมละจากตำแหน่ง เพราะยังละโมภ ตะกละตะกลาม มักมากในผลประโยชน์ที่ไม่สมควรจะได้จากหน่วยงาน ใช่หรือไม่

วิญญูชนในสังคมไทยตั้งคำถามกันมากมายว่าทำไมข้าราชการที่เกษียณอายุแล้วจึงยังทำหน้าที่ผู้บริหารสถานบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ แล้วถ้าคนพรรค์อย่างนี้ทำได้ เหตุใดข้าราชการกระทรวงอื่นๆ หรือครูในโรงเรียนทั่วไปที่อายุเกิน 60 ปีแล้วจึงไม่สามารถทำได้บ้าง เอาอะไรมาเป็นข้ออ้างว่าคนสอนหนังสือในมหาวิทยาลัยก็ค่อนข้างมีความสัดยี่ชื่อ เพราะหลายต่อหลายครั้งก็พบว่า เลวไม่น้อยไปกว่าโจร

แม้ศาลปกครองสูงสุดจะมีคำพิพากษาเด็ดขาดออกมาแล้ว เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2561 ว่าผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารมหาวิทยาลัยของรัฐที่อายุเกิน 60 ปี ไม่สามารถทำหน้าที่ผู้บริหารในสถาบันหรือองค์กรได้ คำพิพากษานี้ออกมาตั้งแต่ปีที่แล้ว แต่ก็ยังคงปรากฏว่าผู้บริหารมหาวิทยาลัยของรัฐจำพวกหน้าทนที่อายุเกิน 60 ปี ก็ยังดากหน้านั่งกินตำแหน่งผู้บริหารมหาวิทยาลัยกันต่อไป เสมือนกับเป็นรัฐอิสระ ไม่จำเป็นต้องทำตามคำพิพากษา แต่ที่นำเสนอเพชเวทนาที่ยังกล่าวคือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ก็ไม่มีปัญญาจัดการขั้นเด็ดขาดกับผู้บริหารที่ไร้จริยธรรมเหล่านั้น ซึ่งก็ทำให้เกิดคำถามตามมาว่าตกลงแล้ว ถือว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา 157 หรือไม่

กลับไปทบทวนคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2561 กรณีที่นายชวลิต สันตะโกมล ผู้สมัครอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ฟ้องร้องว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ และสภามหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี เมื่อปี พ.ศ.2551 กรณีมีมติแต่งตั้งนายปัญญา การพานิช อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ซึ่งเกษียณอายุราชการแล้ว แต่ยังดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการอธิการบดีมหาวิทยาลัยต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอนมติสภามหาวิทยาลัยแห่งนี้ ซึ่งลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2551 ที่แต่งตั้งนายปัญญาเป็นผู้อำนวยการตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาประเด็นอายุของผู้ดำรงตำแหน่งราชการดังกล่าว โดยเห็นว่าแม้ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ไม่ได้กำหนดคุณสมบัติเรื่องอายุไว้ชัดเจน แต่ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือนกำหนดว่าข้าราชการพลเรือนต้องอยู่ภายใต้กฎหมายนี้ มีกำหนดหลักเกณฑ์เรื่องอายุไว้ว่า ข้าราชการที่มีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการ จึงถือว่าคุณสมบัติเรื่องอายุต้องไม่เกิน 60 ปีบริบูรณ์ เป็นคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นอธิการบดี และรักษาการอธิการบดี ที่จำเป็นต้องมีและต้องปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีผู้พยายามอ้างคำสั่งของหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่ 37/2560 เรื่องการแก้ไขปัญหาการบริหารงานของสถาบันอุดมศึกษา ข้อสอง ที่กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษามีอำนาจแต่งตั้งบุคคลใดซึ่งมิได้เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา หรือเป็นพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีได้นั้น ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่าคำสั่งคสช. ดังกล่าวไม่ได้ยกเว้นเรื่องคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามในเรื่องอายุ จึงเท่ากับเป็นแค่เพียงการรับรองให้ผู้ที่มิได้เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาหรือพนักงาน

ในสถาบันอุดมศึกษา สามารถดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยได้นั้น แต่คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และกฎหมายจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษานั้นๆ ประกอบกับข้อบังคับของมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรีว่าด้วยการประชุมสภามหาวิทยาลัย พ.ศ. 2547 ระบุว่ากรรมการจะอยู่ในการประชุมขณะมีการอภิปรายและมีมติในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ตนเองมีส่วนได้ส่วนเสียมิได้ แต่การประชุมเรื่องการแต่งตั้งรักษาการอธิการบดีมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2551 มีบันทึกการประชุมว่านายปัญญา ซึ่งเป็นกรรมการสภาได้ร่วมประชุมด้วย ด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้จึงเป็นผลให้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่าการแต่งตั้งรักษาการอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรีเป็นคำสั่งที่มีชอบด้วยกฎหมาย

แน่นอนว่ามีผู้ลี้ภัยชีวิตจำพวกชาตนาที่ยังไม่ยอมคายผลประโยชน์ออกจากปาก พยายามตะแบงเพื่อผลประโยชน์ของตนเองว่า คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดไม่ครอบคลุมไปถึงสถาบันอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ เพราะฉะนั้นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐจึงไม่ต้องทำตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด

แต่ที่นำเสนอเพช เวทนาสังเวช และน่าขยะแขยงคือ ยังอุตสาหมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และรัฐมนตรี

ช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการบางรายตะแบงว่าคำสั่งของศาลปกครองดังกล่าวมีผลเฉพาะมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรีเท่านั้น ซึ่งเมื่อวิญญูชนได้ฟังคำพูดดังกล่าวของคณะรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ก็บอกตรงกันว่าเสื่อมและทรามมาก พร้อมกับถามกลับว่า ตกลงแล้วข้าราชการในมหาวิทยาลัยจะต้องเกษียณอายุราชการเมื่ออายุครบ 60 ปีใช่หรือไม่ หรือว่าอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี และผู้บริหารตำแหน่งอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยจะสามารถทำงานหากินในมหาวิทยาลัยได้จนอายุถึง 99 ปี

ที่นี้ลองมาดูสิว่าพวกผีทำชาตนาในมหาวิทยาลัยของรัฐที่อายุเกิน 60 ปีมาดังชาติเศษ แต่ทว่ามีหนึ่งหนา และไม่เคยมื้อและพอกับผลประโยชน์มหาศาลที่กวาดเข้ากระเป๋าดนเองมาโดยตลอดใช้เล่ห์เพทุบายเพื่อจะดันตนอยู่ในตำแหน่งต่อไปอย่างไร

ตัวอย่างที่พบเห็นชัดเจนก็คือ ให้พวกพ้องลื้อลื้อตัวเองที่อายุเกิน 60 ปี ทำหน้าที่รองอธิการบดีฝ่ายประชาสัมพันธ์ รักษาการแทนคณบดีคณะสื่อสารมวลชน แต่ที่น่าสมเพชคือในหนังสือราชการเหมือนกันแต่กลับลงตำแหน่งไม่ตรงกันเพราะบางฉบับลงว่า รองอธิการบดีฝ่ายประชาสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน รักษาการแทนคณบดีคณะสื่อสารมวลชน ย้ำว่ากรุณาอ่านตำแหน่งให้ดี แล้วจะรู้ว่าถ้าไม่ใช่ชาตนาจะไม่กล้าทำเช่นนี้เป็นอันขาด

และยังมีคามสามานย์มากกว่านั้นคือ แม้คณบดีรายหนึ่งจะเกษียณอายุราชการไปตั้งแต่ปี 2558 แต่กลับไร้ความละอาย เนื่องจากยังดันตนขอสมัครเข้ารับการสรรหาเพื่อแต่งตั้งตำแหน่งคณบดีคณะสื่อสารมวลชน

นอกจากจะเกิดคามน่าสังเวชที่คณะสื่อสารมวลชนแล้ว ยังมีคามน่าสมเพชเกิดขึ้นในคณะนิติศาสตร์ด้วย ทั้งๆ ที่เป็นสำนักสอนวิชาด้านกฎหมาย ซึ่งหลักกฎหมายต้องให้ความสำคัญอย่างเคร่งครัดกับความถูกต้อง ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม แต่กลับปรากฏว่ายังอุตสาห์มีตำแหน่งผู้ปฏิบัติราชการแทน รักษาการคณบดีนิติศาสตร์ ซึ่งก็มีอายุเกิน 60 ปีอีก

เมื่อคณะที่สอนวิชาด้านกฎหมาย ซึ่งจำเป็นสูงสุดที่นักกฎหมายจะต้องเคร่งครัดให้หลักเกณฑ์ของความถูกต้อง และต้องมีความซื่อสัตย์เป็นสำคัญ แต่ทว่าผู้บริหารของคณะกลับไม่ทำตามกฎหมายของบ้านของเมือง แล้วจะให้สาธารณชนเชื่อถือในเกียรติ ในศักดิ์ศรี และความรู้ในหลักกฎหมายพระธรรมศาสตร์ของบัณฑิตที่ถูกลิดลิดออกมาจากสถาบันสอนกฎหมายเช่นนี้ได้ได้อย่างไร แล้วถ้าสถาบันการศึกษาใดหรือมหาวิทยาลัยไหนมีอธิการบดีที่ทำผิดกฎหมายเสียเองด้วยแล้ว นั่นก็ย่อมแสดงให้เห็นได้ชัดว่า มหาวิทยาลัยนั้นมิใช่เป็นผูบริหาร

มีคำกล่าวว่ ถ้าหากมหาวิทยาลัยได้กลายสภาพเป็นช่องโจรไปเสียแล้ว จะยังมีความจำเป็นกับการปล่อยให้ช่องโจรในภาพลวงตาเช่นนั้นดำรงอยู่ต่อไปอีกกระนั้นหรือ เพราะผู้ที่อยู่ในช่องโจรก็คือโจร และผู้ที่ได้รับการสั่งสอนจากโจร ก็ย่อมไม่มีวันพ้นจากการเป็นโจร